

Jozef rees stilzwijgend op en bood dokter een stoel aan.

„Hoe is 't er mee, van Buren?”

„Slecht dokter.”

Die toon getuigde van diepe smart, wat Hartman niet ontging.

„Slaapt ze?” en dokter stond op en opende de bedgordijnen. Jozef sloop hem zacht na en zag, hoe dokter de schoone zieke opmerkzaam beschouwde en de wenkbrauwen fronste. Voorzichtig lei hij de hand aan het klamme voorhoofd, boog zich toen over de slapende heen en luisterde naar de ademhaling. Toen richtte hij zich weer op, deed behoedzaam de bedgordijnen dicht en zette zich weer bij de tafel.

„Die slaap zal haar goed doen, van Buren.”

„O, ik hoop het, dokter.”

„Ze is koortsig, wat ik toeschrijf aan opgewondenheid. Heeft ze veel gesproken?”

Jozef knikte.

„Druk?”

„Och God, dokter, vraag mij niets meer.”

„Nu, komaan, van Buren, ik wil gelooven, dat je bevreesd bent haar te verliezen, maar zoo erg is het gelukkig nog niet. Zij zal er wel van opkomen.”

„Dokter, bedrieg mij niet. Zeg me liever de waarheid, de volle waarheid, ik ben sterk genoeg die te hooren.”

„Dat weet ik,” klonk het uit dokters mond, hoewel hij dacht: „ouwe ziel, jij sterk genoeg” en vervolgde: „Waarover heeft zij gesproken?”

„Ik zal het u zeggen, dokter.”

En nu begon Jozef mee te deelen, welke tooneelen er straks hadden plaats gehad.

Toen hij geëindigd had, zei Hartman:

„Dan kan ik mij de verlegenheid goed begrijpen, waaraan ik je zoo even ten prooi vond. Je hebt gelijk, van Buren, ze kan onmogelijk gaan, 't zou haar dood zijn. Dat zij zich wel waant, is een verschijnsel, dat zich bij al die zieken voordoet, die lijden aan dezelfde kwaal.”

„Ik heb haar gebeden en gesmeekt, dokter, van haar plan af te zien en 't is me eindelijk gelukt. Maar God alleen weet, wat'n smart ik heb geleden.”

„Als ze nu maar blijft slapen, anders vrees ik”

„Neen, dokter, dat is nu voorbij; ik ken haar genoeg.”

„Maar onder den invloed van hare ziekte kan zij plotseling van meening veranderen en” en snel afbrekende informeerde hij: „Hoe staat het met de medicijnen?”

Jozef liet ze zien.

„Goed, daarmee doorgaan en zorgen voor rust, van Buren. Ik kan er nu niets meer aan doen,” en dokter greep zijn hoed en stond op.

Jozef zei niets, maar stond verlegen naar den grond te zien. 't Was duidelijk, dat hem iets op het hart lag, waarmee hij niet goed voor den dag durfde komen.

„Scheelt er wat aan, van Buren?”